

РЕШЕНИЕ

№ 1253

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 30.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **11479** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Г. К., гражданка на Република Турция срещу отказ за издаване на виза, издаден на 1.11.2023 г. от Първи секретар, Завеждащ Консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателката твърди, че е поискано издаване на виза при наличие на регистрирано в страната търговско представителство, а ответникът е отказал поради съмнения за фиктивен адрес. Същевременно твърди, че е вписано такова представителство в Българската търговско промишлена палата /Б./; регистриран е такъв адрес, като е предвидено отделно помещение за представителството на този адрес, за който е посочено, че е адвокатска кантора. Твърди, че е налице нарушение на процесуалните и материалните норми; не е спазена целта на закона, без да излага конкретни твърдения в тази насока.

Ответникът Първи секретар, Завеждащ Консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Република Турция не взе становище по жалбата.

Представителят на СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбата е подадена в срок срещу подлежащ на оспорване акт от лице, адресат на този акт.

Ето защо съдът намира, че жалбата е допустима.

По основателността ѝ.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 181 от 4.10.2023 г. на Генералния консул на Република България в И., Република Турция, в рамките на предоставените му правомощия; спазена е предписаната от закона форма.

При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства, жалбоподателят, на разбираем за него език, е имал възможност да опише целта и условията на своето пътуване, както и да представи доказателства в тази насока.

Действително, съдът констатира, че видно от представения формуляр за молба за издаване на виза, не е отбелязано от страна на жалбоподателката какъв тип вида желае да се издаде – А, С или D /така най-дясната колонка на стр. 1/, без да му е указано от страна на ответника да поправи тази нередовност. Същевременно обаче, доколкото основанията за отказ по чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са основания за отказ без значение типа поискана виза, следва да се приеме, че при непоправянето тази нередовност на заявлението не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

По отношение спазване на материално-правните норми.

Ответникът е постановил обжалвания отказ поради това, че са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - жалбоподателката не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Отказът е мотивиран въз основа на постъпило писмо от дирекция „Миграция“, област К.. В него е посочено, че „при извършена проверка от служба за административен контрол на чужденци и след извършена проверка на декларирания адрес за пребиваване, при която е установено „несъответствие в адреса на пребиваване. На посочения адрес се намира адвокатска кантора, като в нея няма обособен офис на търговско представителство. Основателни съмнения за фиктивен адрес.“

Съдът изиска становището на дирекция „Миграция“ дадено по процесното заявление, като такова бе представено /л. 57/ от Областна дирекция на МВР – К. до директора на дирекция „Миграция“, видно от което се установява, че на 15.9.2023 г. служители на група „Миграция“ към ОДМВР К. е посетила декларирания по процесното заявление адрес на „пребиваване“ на чуждия гражданин, при което посещение е установено, че на този адрес – [населено място], [улица], общ. К., жилището е годно за обитаване.

Извършена е проверка и на адреса, на който е регистрирано търговското представителство на жалбоподателката – [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 3, като е констатирано, че на адреса се намира адвокатска кантора. В нея не е установено наличие на обособен и оборудван офис за нуждите на търговското представителство и то не развива дейност на посочения адрес.

Посоченото в становището търговско представителство – на дружеството И. Й. Е. ВЕ Д. ТУРИЗЪМ се установява, че е регистрирано в Б., видно от сертификат № 1969/10.8.2023 г., издаден от Б. /л. 82 и сл./. В този сертификат е посочено, че е регистрирано представителство на дружеството И. Й. Е. ВЕ Д. ТУРИЗЪМ проже инсан К. Тиджарет Л. Ш.- дружество с ограничена отговорност, регистрирано в

търговската камара на И., рег. № 1094791. Г. К. е негов търговски представител. Представено е удостоверение от Търговския регистър, видно от което е вписано дружеството „ЕУВАСЕ“ ООД със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], бл. М. 2, вх. Д, ет. 0.

Представено е становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ до дирекция „Миграция“, към което е приложено положително становище относно молбата за издаване на виза, отразено в справка № RB 202001-001-03-М-6-178/17.1.2020 г. Видно от писмо с рег. № М-298/17.1.2020 г., към него не е имало приложения, поради което и в дирекция „Миграция“ не е постъпвала тази справка.

Предвид така установеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Предвид становището на дирекция „Миграция“ и приложените към него документи съдът намира, че не може да се направи извод, че регистрираното в Б. търговско представителство, посочено по-горе, действително е започнало реално да развива дейност на територията на страната. Както е констатирано от служителите на ОДМВР К., на декларирания адрес се е намирала адвокатска кантора. Не е установена дейност на търговско представителство.

Същевременно, не се доказват твърденията на жалбоподателя /като доказателствената тежест за този род факти му бе указана/, насочени към опровергаване на този извод, че е налице обособено помещение, което да служи за офис на това търговско представителство. До такъв извод не може да се стигне и въз основа на представеното удостоверение за актуално състояние на посоченото по-горе дружество, чието вписано седалище и адрес на управление се различават от това на търговското представителство. Не може да се установи също така по какъв начин вписването на това дружество има значение за релевантните по делото факти, нито връзката му с жалбоподателката и представляваното от нея турско дружество.

Спазена е целта на закона – в случая разрешението за издаване на виза се дава с оглед осъществяване на реална търговска дейност чрез регистриране на търговско представителство, каквато дейност не се установява.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да се отхвърли; не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК на обжалваното решение.

По разноските. Ответникът не претендира такива, поради което и съдът не следва да асе произнася по разноските.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. К., гражданин на Република Турция, родена на 5.2.1971 г. в [населено място] срещу отказ за издаване на виза, изх. № 23010609, издаден на 1.11.2023 г. от Първи секретар, Завеждащ Консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ:

